

Svájci cserediákok az Adyban

Az Ady Endre Gimnáziumban pár éve él cserekapcsolat egy svájci kisváros gimnáziumával, a St. Gallen-i Kantonsschule Heerbrugg-gal. A tavalyi tanév márciusában alkalom nyílt részt venni ebben a programban. Március 8 - án 20 tanuló, 18 diák az Adyból és kettő a Tóth Árpád Gimnáziumból, plusz a 2 kísérő tanár utazott Svájcba. Nagyon érdekes volt: jártunk egy csokoládégyárban, egy sajtgyárban, felmentünk 2800 m magasra, és nem utolsósorban sok új baráttra tettünk szert.

Vendéglátóink e tanév elején viszonzták a látogatást. Szeptember 10-én érkeztek a Nagyállomásra, vonattal jöttek St. Gallenből. Az első este szabad volt, mindenki kedvére tehetett bármit. Legtöbben az Ady szalagtűzőjére vittük el az éppen nálunk lakó diákat. Másnap a Hortobágyra utaztunk velük, mert ilyet valószínűleg még sosem láttak. Érdekesnek találták az állatokat és a pusztaságot. Este megmutattuk nekik „az éjszakai Debrecent”. Hétfőn az iskolában kezdtünk. Délután a Debreceni Egyetem központi épületét és a Nagyerdőt mutattuk meg külföldi társainknak, majd az Aquaparkkal fejeztük be a napot. A következő reggelen korán keltünk, és indultunk Egerbe. A szokásos turistalátványosságok: vár, minaret, főtér, dóm- mellett ami igazán érdekes volt és szerintem egyedülálló, az a „Szemfényvesztés”: az emberek lemennek a város alatti pincefolyosóra, ahol 100%-os sötétség van, és ott egy idegenvezető segítségével végig kell menni berendezett helyiségeken. Ennek az az értelme, hogy 20 percig a teljesen egészséges emberek is megtapasztalják, milyen a vakoknak, és remélhetőleg ezek után sokkal figyelmesebbek, segítőkészebbek lesznek a fogyatékkal élőkkel. Ezt szerintem mindenki érdekesnek és élvezetesnek találta. Hazafelé a látóképi csárdában ettünk gulyást és palacsintát. Eljött az utolsó teljes nap. Ekkorra maradt Debrecen: a Szent Anna- templom, a Piac utca, a sétálóutca, a Nagytemplom, a Református Kollégium és a MODEM. Délután kimentünk Téglásra, ahol tanáraink szerveztek egy búcsúestet vacsorával, majd miután Téglásról visszajöttünk, a társaság együtt bulizott. A másnap reggel szomorkás volt. Mindenki tudta, hogy svájci barátaink elmennek, és talán soha többé nem találkozunk. Szerintem ezt mindenki átélte, és valljuk be, ez nagyon rossz és nyomasztó érzés.

Szerencsére ez a kapcsolat tovább él, és a jövő évben ismét a mi iskolánk tanulói mehetnek Svájcba. Nagyon remélem, hogy lesz lehetőségem újra utazni, mert én ezt az egy – egy hetet nagyon élveztem, örök élményként maradt meg bennem mind a kettő.

Nagy Ádám 10. B
Ady Endre Gimnázium
Felkészítő tanár: Kluka Hajnalka